

Reiniciant Sistema. Part I. Pujada al Cim

Un relat de: [Akeron343](#)

Ha estat un any difícil...

Què dic? He viscut deu anys de merda al costat d'una persona de qui, al llarg dels deu anys anteriors, no havia deixat d'estar enamorat, tot i l'espai emocional que mai vaig saber escurçar, tot i la fredor que havia anat eixamplant distàncies, obrint silencis, ofegant carícies, congelant tot indici d'escalfor, tot i la meua lluita per comunicar-me, infructuosa, impotent, tot i ser un espectador astorat del meu propi fracàs, de tots els meus fracassos vitals, tot i ser conscient que tot penjava d'un fil imperceptible, un fil d'esperança del que jo em penjava i em gronxava amb estúpida tossuderia. Tot i saber-me inútil, també en aquest aspecte, per estavellar-me sempre contra un mur de gel que sempre havia estat allà, per trobar solucions i redreçar una vida que s'esmunyia any rere any, minut rere minut, instant rere instant.

Un fill en comú esmorteïa la meua solitud aclaparadora, la meua necessitat desesperada de donar amor, calidesa, la meua necessitat descarnada de bolcar tota la tendresa que s'acumulava dins meu i que m'ofegava. Jo ja havia acceptat el meu fracàs com a parella i renunciat racionalment, voluntàriament, resignadament a una meitat d'una vida, l'amor amb la parella, per protegir l'altra meitat, l'amor per un fill. Havia decidit renunciar, consagrar-me a construir un terrari, una confortable ficció de família, on les mancances es disfressaven amb pallassades, i les fredors s'ocultaven amb activitats, on el meu fill podia viure amb la comoditat i la ubicació que per a mi es feien imprescindibles per a una infantesa càlida i feliç.

El tall em va caure com una bufetada i com un regal al mateix temps.

Freda, descarnada, sobtada, sense cap raó palpable que la vida, el dia abans, hagués canviat en cap aspecte respecte aquell instant de sentir "estic millor sola que amb vosaltres". Horroritzat amb la cara del meu fill, desesperat per com havia de sentir-se per dins amb aquell "vosaltres", aterrat per la fredor amb el seu fill el dia que ella marxava de casa... Fredor total... absència de raons detonants, constatació del que ja sabia en el fons, que era una fracàs de feia temps. Un fracàs que en vint anys no havia sabut corregir i superar. Com sempre, els fills ens donen lliçons de supervivència. Sorpresa, empenyament, superació. Ell abans que jo... un pre-adolescent en construcció trobant el camí abans que jo, un madur de quaranta-cinc "tacos" que en fotia deu que ja ho sabia.

El meu fill em va salvar el dia a dia. Però la solitud em devorava, els caps de setmana que, cada quinze dies, anava a passar amb la mare. En tancar-se la porta quan ell marxava, un vertiginós esvoranc s'obria dins el pis. Em convertia en rodamón, en captaire de sensacions i distraccions per no pensar, per no sentir. Als tres mesos, es va manifestar una d'aquelles combinacions químiques al cervell que fan que salti el diferencial i tot el que era negre es torni acolorit, i vaig pensar amb un cert neguit, amb un cert penediment, que tot havia passat, que tot estava superat, que calia mirar endavant i "a les penes, punyalades". Tenia ganes de sortir allà fora i menjar-me el món, gaudir de cada instant i de cada persona, necessitava comunicar-me, sentir-me entès, desitjat, volgut, apreciat. Vaig arremangar-me i vaig rastrejar Facebooks i xarxes a la recerca de grups d'activitats, d'excursions, de festes que em permetessin ampliar cercles, conèixer gent nova, viure... i vaig arribar a les webs de contactes. Deixant de banda els webs pseudo-porno de "follamigues", vaig trobar una pàgina que si mes no, permetia explicar-te i omplir un perfil bastant complet, per mostrar-me, sense trampa ni cartró, a fons, en canal. Necessitava donar, trobar, tornar a il·lusionar-me.

Vaig durar tres dies, literalment, i em vaig esborrar de la pàgina perquè ja havia trobar un tresor.

Vaig parlar amb cinc noies. Una em va enlluernar. Al segon missatge a la intranet de la pàgina, ja em donava el seu mòbil. Les converses per whats eren diàries, d'hores, profundes, emotives... ens vam despullar l'ànima. Ens vam dir "necessito que siguem transparents". Al quart dia ja em sentia irrevocablement enamorat, tot i que no li vaig dir. M'enlluernava. Li deia coses que l'enlluernaven. Sentia comunicació total. Els conflictes i les pors, els meus i els seus, desapareixien quan la veia en línia, quan veia "escrivint...". Va ser una escalada emocional radical, em sentia que tota la meua vida m'havia preparat per aquell moment. Vam quedar per cerveseta i conversa. Nervis. Primeres carícies. Em fonia d'amor. Era el meu somni de dona, carinyosa, tendra, positiva, intel·ligent, empàtica. Després hores i hores de conversa per whats, descobrint, meravellant-me, despulant tristors, pors i traumes. Feia uns anys havia estat enganyada pel seu marit, el seu amor d'adolescència, i es va adonar que necessitava intimitat, sentir-se cuidada però l'aterrava tenir una altra relació. Segona cita, a casa seva. Carícies, petons, sexe desenfrenat. I les cites es van repetir, a casa seva. Amb ella, l'home limitat i reprimat, el mal amant castigat pels fracassos de la vida que reconeixia al mirall cada matí, es convertia en una màquina de sexe, en un triomfador, en un home que li provocava dos o tres orgasmes per trobada. Em deia "em tornes

boja". Em tornava boig de felicitat. Vam anar trobant moments, quan ni ella ni jo teníem nens a casa. Em vaig enamorar bojament. En un mes i escaig, em sentia perdudament enamorat. M'esforçava per racionalitzar. Per centrar sentiments. Volia protegir la seva vulnerabilitat (i la meva), volia cuidar-la dolçament, curar-la amb amor pur de tot el patiment que havia sentit i que no acabava de deixar enrere. Necessitava entregar-me. Sentir que ella m'ho permetia.